

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Rommeliklint

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Rommeliklint", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 375. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich06-shoot-workid90965/facsimile.pdf> (tilgået 04. maj 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

Blandede Digte

Rommelikkint

Jeg drømmer tidt endnu, jeg er i Sverrig;
 Snart ager jeg paa liden Gumpekærre
 Igjennem Skaanes skønne danske Egne;
 Snart gynger jeg i hine Kæmpevogne*
 I mørke Skov ad Fjælde op og ned;
 Snart seiler jeg til *Haga* eller *Cariberg***
 Med M. og E. og I. og R. og T.
 Med alle dem, hvis Navne jeg bevarer
 I øm og uudslettelig Erindring.
 Rødbened *Kulla**** smidsker ved at høre
 Mit danske Maal, idet hun gumler paa
 Sit svenske *Betel*,* og med lange Tag
 Roer Baaden frem. Snart staaer jeg paa Dampskibet,
 Hvis Mølleværk med Brusen og med Banken
 Mig bærer ogsaa op og ned ad Bjerge;
 Nu over Vand, og atter, som *Stikbladner*,
 Hen over Land. *Her* springer kunstig Fos
 Fra Slusens Bund; *der* tordner højt Naturens –
Troldhøttan mellem sine Klippemure.
 Saa gjør jeg ofte Reisen om igjen;
 Men neppe oftere end til det Bjerg,
 Som hæver høit sig over Skaanes Sletter –
Rommelikkint. Det ligner *Himmelbjergot*
 I Frastand seet; og det er ogsaa lyngklædt;
 Og der er Skov omkring og blanke Søer;
 Og over vide Marker tæt bebygte
 Jeg søger *Lundekirkens* Tvillingtaarne,
 Og tykkes, det er Viborg. – *Der er Sundet*,
 Med sine Masteskove; *der er Malmø*
 Og Kjøbenhava – see Begges Kirkespire

* Deligenceerne.

** Kongelige Lystslotte.

*** *Dalkullerne* – Piger fra Dalene – roe Baadene paa de stockholmske Strømme. Til deres Nationaldragt hører røde Strøper.

† De have den Skik at tygge Gummi, naar Hungeren minder mod Enden af deres Dagværk.

St. St. Blicher

Sraae ganske nær hverandre, ret som Master
 Paa eet og samme Skib.

Akl denne Hede,
 Som dækker Bakkerne trindt neden om mig,
 Den er jo jydsk som Fuglen,* der beboer den.
 Den blomstrer alt: de brune Riis besprænges
 Med Lyserødt; Guldblommen** pipper frem
 Fra mørke Grund, og smiler til Blaaklokken,
 Der nikker venligt med sit faure Hoved.

Men tyst! jeg hører Gossens Smæld og Piben
 Igjennem Tænderne*** – alt ruller Kærren –
 Alt ligger nu det skaanske Himmelbjerg
 Langt bag mig; og et andet nærmer sig,
 Og reiser sine mørke Klippemasser
 Imod mig truende mod Himlen op.

* Urfuglen kaldes af Hedejægerne ofte sletten: e Fowl.

** *Arnica montana*.

*** Denne Lyd har samme Virkning paa de svenske Heste, som Tungesnak paa de danske.

Blandede Digte

Karup

Jeg drømte tidt i Sverrig, jeg var hjemme
Her i mit lyse Hjem, hvor trindt og vidt
Den store Slette strækker sig og mødes
Med Himlen dybt udi den fjerne Kiming.
Snart pløied' jeg mit velbekjendte Lynghav
Med sine Høie, hvor de Camles Aske
I Graasteensgraven hviler. Snart jeg stod
Udi den grønne Dal, hvor Floden glider
Blandt Siv og Rør sin stille Vei til Havet.
Snart var jeg i min Egelund, og lyrted'
Til Fuglesang; og snart jeg fured' Søens
Det klare Vandspeil i sin brune Ramme.

Saa drømte jeg, og vaagned' mellem Fjelde
I mørke Naaleskov ved Fossens Bøider,
Ved Hamres Klappren eiler og ved Klengen
Af svenske Tunger, fjernt fra elskte Hjem
Og fjernt fra mine Elskede i Hjemmet.
Men ogsaa vaagen drømte stundom jeg
Den søde Drøm; naar Bladeskove mødte
Mit glade Blik, naar blandt lyngklædte Bakker
Jeg vandred', eller i græsklædte Enge:
Dog meest naar mine nye svenske Venner
Fik mig i Troen: at jeg var i Danmark.

I Læ af *Hollandsaus* en herlig Slette
Udbreder sig, besaaet med Bønderhuse
Og Herregaarde; Kirkespiir frempippe
Fra Løvtrælunde; store Hjordte græsse
I Engene, hvor mellem Ellebækker
Foruden Larm de klare Bække gaae.
Og under Bjerget tæt ved Landeveien
Vi har en Byc saa yndig og saa venlig;
Den hedder – *Karup*. Ah! det Navn har og
En venlig Klang. Jeg har jo og et *Karup*
Bag jydskte Hederyg; skjøndt ej saa smukt